

שרימה קריימר, אזרחית סרי לנקה, עבדה במשך למעלה מעשרים שנה מחוץ לסרי לנקה כדי לתמוך במשפחתה. היא עבדה כאומנת, מטפלת ועובדת משק בית בין היתר בדובאי, בסינגפור ובישראל. היא שבה לסרי לנקה לפני מספר שנים.

נולדתי בספטמבר 1968, הבת הבכורה במשפחה שלי. בגלל המחסור בחופש בסרי לנקה, התחתנתי בגיל 16. אתם בטח תוהים למה אני מתכוונת כשאני כותבת מחסור בחופש. אסביר את עצמי. באותה תקופה בת לא הייתה יכולה לדבר עם בן, גם אם הוא היה ידיד שלה. אם השכנים ראו שבת מדברת עם בן, הם חשבו שמהו קורה ביניהם או שהם מאוהבים. אז הם היו מתחילים לרכל, והמשפחה הייתה שומעת על זה, ואז הבת הייתה מקבלת מכות. זה מה שקרה לי. אז החלטתי להתחתן. הנישואים שלי לא החזיקו מעמד יותר משנתיים, עד שלבעלי הייתה תאונה. בעלי עזב אותי ואת התינוקת שלנו, תינוקת בת שישה חודשים, לנצח. התחתנתי בניגוד לרצונה של המשפחה שלי, אז הרגשתי שאני לא יכולה לבקש מהם עזרה. אבל אמא שלי באה אליי ושאלה אותי מה התוכניות שלי לעתיד. הייתי תלמידה טובה, כמובן, אז העליתי בפניה את הרעיון שהיה לי ללכת לעבוד בחוץ לארץ. היא לא חשבה שזה רעיון כל כך טוב, אבל אחרי שיחה ארוכה היא הסכימה לטפל בתינוקת שלי, שהייתה אז בת שנה. אז מצאתי עבודה בתור מטפלת בדובאי. כשהגיע הזמן לעזוב את הבת שלי, היא הייתה בת שנה וחודשיים ועוד הנקתי אותה. היום שבו עזבתי אותה היה היום הכי גרוע בחיים שלי, כאילו הייתי צריכה להשאיר חלק ממני. אבל הייתי חייבת לעשות את זה, כדי לתת לה חיים טובים. אז עזבתי לדובאי, עם דמעות בעיניים.

מצאתי את העבודה הראשונה שלי בדובאי, הייתי צריכה לטפל בילדה קטנה כמו הבת שלי. היה לי עצוב לעזוב את התינוקת שלי, ופחדתי לטוס בפעם הראשונה.

עבדתי בדובאי במשך שמונה שנים, ובמהלך שמונה השנים האלה טסתי חזרה לסרי לנקה כל שנתיים כדי לבלות עם התינוקת שלי במשך חודש. אבל העובדה שהייתי צריכה לעזוב אחרי חודש, תמיד החזירה אותי להתחלה. המשפחה שעבורה עבדתי בדובאי הייתה משפחה נחמדה: גבר מסרי לנקה שהתחתן עם אישה מהודו. כשהגעתי לדובאי הוא בא לאסוף אותי משדה התעופה, והדבר הראשון שהוא עשה היה לקחת את הדרכון שלי. אחרי שנכנסתי לבית באה לקראתי ילדה חמודה – זו הילדה שטיפלתי בה במשך שמונה שנים. באותו יום לא עבדתי כלל, ומהבוקר שלמחרת הייתי אמורה לנקות את הבית ולשחק עם הילדה הקטנה. לא היו לי ימי חופש: כשהם יצאו מהבית, יצאתי יחד איתם. שניהם עבדו, אז הייתי צריכה לשמור על התינוקת, וכשהיא חלתה הייתי צריכה לטפל בה. אחרי תקופה מסוימת ילדה הבוסית שלי עוד ילדה קטנה ואני טיפלתי בשתייהן ובמטלות הבית. המשפחה התייחסה אליי יפה – דובאי היא מקום נחמד אם מצליחים למצוא את האנשים הנכונים לעבוד איתם – אבל אחרי שמונה שנים נפרדתי מהם וחזרתי הביתה לתינוקת שלי.

הבנתי שפספסתי את ההתבגרות שלה כי הלכתי לעבוד, אבל המציאות היא שלא הצלחתי למצוא עבודה בסרי לנקה. אז שוב עזבתי, הפעם לסינגפור. כשהגעתי לסינגפור, מישהו הגיע לאסוף אותי ולקח אותי לסוכנות, שם הייתי צריכה לשהות במשך כמה ימים. נלקחתי לבית שבו פגשתי אישה בהיריון, זו הייתה המעסיקה העתידית שלי. כמו המעסיק שלי בדובאי, גם היא לקחה את הדרכון שלי.

לא אהבתי את האוכל שהמעסיקים שלי אכלו. המראה של מרק רגלי העוף או רגלי הצפרדע שהם אכלו עשה לי בחילה. היה לי קשה אז התחלתי לבשל. הייתי צריכה לעשות את כל עבודות הבית. יתרון אחד בנוגע למעסיקים האלו הוא שהם נתנו לי יום חופש בימי ראשון. בימי ראשון סיימתי את המטלות ויצאתי מהבית. אבל כשחזרתי בשעה שש, מצאתי כיור מלא בכלים מלוכלכים וכבר הצטערתי שהיה לי יום חופש. עבדתי עבור המשפחה הזו במשך שש שנים, ובהן טיפלתי בשני הילדים שלהם מהרגע שבו הם נולדו.

אחרי שש שנים ארוכות חזרתי הביתה לסרי לנקה. נשארתי לתקופה, התחתנתי שוב וילדתי את הבן שלי. אבל אלו לא היו נישואים טובים. נפרדנו. ראיתי בעיתון מודעה לגבי ישראל, ומהר מאוד הגעתי למדינה. שוב, הייתי צריכה לעזוב את שני הילדים שלי ולטוס לישראל. כשהגעתי לנמל התעופה בן גוריון, אספה אותי מונית. הנהג הוריד אותי בפתח תקווה.

הגעתי לבית ואישה נפלאה פתחה את הדלת. זה היה בחודש דצמבר, בחורף, ואני רעדתי מקור. האישה נתנה לי סוטר שרט וקפה חם ואמרה לי ללכת לישון. התעוררתי מאוחר והיא הגיעה אליי עם אותו חיוך והסבירה לי את העבודה. פתחתי את התיק ונתתי לה את הדרכון שלי. היא הסתכלה על הדרכון שלי, החזירה לי אותו ואמרה לי לשמור אותו אצלי. הייתי בהלם בגלל הניסיון הקודם שלי. כאן הייתי מאושרת. אהבתי מאוד את ישראל. היו לי ימי חופש שבהם הלכתי לראות מקומות. מצאתי חברים, והמשפחה שעבדתי עבורה אהבה אותי כאילו הייתי הילדה שלהם. אבל העבודה החזיקה מעמד רק שמונה חודשים, כי המעסיק שלי מת בזרועותיי. הייתי עצובה, גם בגלל המוות של המעסיק שלי וגם כי עכשיו הייתי צריכה לעזוב את המשפחה הנפלאה הזאת. אחרי שבעה ימים הגעתי לנס ציונה כדי לעבוד עבור מעסיק חדש. לא היה לי טוב שם: המעסיק היה כעוס מאוד ולא נתן לי להתקלח או לכבס את הבגדים שלי. לא הייתי שמחה, אבל עבדתי שם. אמרתי לעצמי שאני צריכה להיות סבלנית, ולעבוד במשך שנה כדי לקבל את הבונוס שלי, אבל המשפחה פיטרה אותי אחרי עשרה חודשים. אני עדיין זוכרת איך בכיתי. מאוחר יותר גיליתי שהם פיטרו אותי כי הם לא רצו לשלם לי את הבונוס. אחר כך מצאתי עבודה בתל אביב. המשפחה לא רצתה שאגור איתם בבית, אז גרתי בחוץ ובאתי לעבוד. במשפחה ההיא גם הבעל וגם האישה היו צריכים עזרה, וגם הייתי צריכה לבצע מטלות בית, אבל הייתי שמחה, והילדים שלהם היו מאוד נחמדים אליי. עזבתי את ישראל לפני שש שנים אבל אני עדיין שומרת איתם על קשר. עבדתי בישראל במשך שמונה שנים, וכמהלך העבודה שם קניתי בית ושטח בסרי לנקה, והצלחתי לערוך לכת שלי חתונה יפהפייה. יש לי זיכרונות נהדרים מישראל, שתמיד אשמור בלב שלי. פגשתי אנשים נפלאים, מצאתי חברים טובים ועברתי כמה רגעים בלתי נשכחים. כבר עברו שש שנים מאז שעזבתי את ישראל, אבל הלב שלי עדיין עם ישראל. עכשיו אני עובדת בסרי לנקה, בפעם הראשונה בחיים שלי. אני שמחה עכשיו, אבל אני מקווה שיום אחד אחזור לבקר בישראל.